

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 17 april 2009 in zaak
nrs. 08/34931 en 08/34930 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 7 februari 2007 heeft de minister van Justitie (hierna: de minister) (hierna: de vreemdeling), voor zover thans van belang, ongewenst verklaard.

Bij besluit van 24 september 2008 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 17 april 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem (hierna: de voorzieningenrechter), voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris binnen zes weken na verzending van die uitspraak een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 mei 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De vreemdeling heeft een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de eerste en tweede grief, in onderlinge samenhang gelezen, klaagt de staatssecretaris dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat, gelet op de "Note on the Structure and Operation of the KhAD/WAD in Afghanistan 1978-1992" van de United Nations High Commissioner for Refugees van 13 mei 2008 (hierna: de UNHCR-Note), gelezen in samenhang met rapportages en correspondentie van dr. A. Giustozzi van 28 september 2003, 6 april 2005 en 6 maart 2006 en de meest recente jurisprudentie van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), voldoende concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken inzake de veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan van 29 februari 2000 (hierna: het ambtsbericht van februari 2000) en dat hij, door aan de tegenwerping van artikel 1 (F) van het Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: het Vluchtelingenverdrag) uitsluitend het ambtsbericht van februari 2000 ten grondslag te leggen, het bij de rechtbank bestreden besluit onvoldoende zorgvuldig heeft voorbereid en onvoldoende heeft gemotiveerd.

De staatssecretaris betoogt hiertoe - samengevat weergegeven -

dat de voorzieningenrechter aldus niet heeft onderkend dat de UNHCR-Note en voormelde rapportages en correspondentie van Giustozzi niet kunnen worden aangemerkt als concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht van februari 2000.

2.1.1. De in deze grieven opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling bij uitspraak van 24 september 2009 in zaak nr. 200901907/1/V1 (www.raadvanstate.nl) beantwoord. Uit de rechtsoverwegingen 2.2.1 tot en met 2.2.6 van die uitspraak, waarbij de Afdeling blijft, vloeit voort dat de grieven slagen.

2.2. In zijn derde grief klaagt de staatssecretaris dat, samengevat weergegeven, de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij in het bij de rechtbank bestreden besluit niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling bij terugkeer geen reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). De voorzieningenrechter heeft daarbij, onder verwijzing naar het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over Afghanistan van augustus 2007 (hierna: het ambtsbericht van augustus 2007), ten onrechte overwogen dat hij had moeten beoordelen of de vreemdeling bij terugkeer bescherming zal kunnen genieten van invloedrijke fracties of stammen, aldus de staatssecretaris.

2.2.1. Volgens het arrest van het EHRM van 30 oktober 1991 in zaak nr. 13163/87, Vilvarajah tegen het Verenigd Koninkrijk (RV 1991, 19) dient, wil aannemelijk zijn dat de desbetreffende vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling, sprake te zijn van specifieke individuele kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM valt af te leiden. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende.

Volgens rechtsoverweging 116 van het arrest van het EHRM van 17 juli 2008 in zaak nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2008/329) zijn evenbedoelde specifieke individuele kenmerken evenwel niet vereist, indien de desbetreffende vreemdeling aannemelijk maakt dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, zoals aan de orde was in het arrest van het EHRM van 11 januari 2007 in zaak nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland (JV 2007/30).

2.2.2. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 24 september 2008, gelezen in samenhang met het daarin gehandhaafde besluit van 7 februari 2007, op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt te worden onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Daaraan heeft hij, voor zover thans van belang, ten grondslag gelegd dat ex-communisten, ook degenen die werkten voor de Khadimat-e Atal'at-e Dowlati en de Wazarat-e Amaniat-e Dowlati (hierna: de KHAD/WAD) en/of publieke bekendheid genoten, niet worden aangemerkt als kwetsbare minderheidsgroep, waardoor het individualiseringsvereiste

onverkort van toepassing is. Vervolgens heeft hij aan dat standpunt ten grondslag gelegd dat niet is gebleken van een reëel en voorzienbaar risico dat juist de vreemdeling bij terugkeer een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM te wachten staat.

2.2.3. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat hij, vanwege zijn werkzaamheden vóór zijn vertrek uit het land van herkomst, bij terugkeer naar Afghanistan vreest voor een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling. Daartoe heeft hij gesteld dat hij als lijfwacht van de president een min of meer publieke functie vervulde en dat hij in Afghanistan geen bescherming zal krijgen van invloedrijke fracties of stammen.

2.2.4. Uit de passage in het ambtsbericht van augustus 2007, waarnaar de voorzieningenrechter heeft verwezen, blijkt niet dat voormalige leden onderscheidenlijk voormalige werknemers van de Democratische Volkspartij van Afghanistan en de KhAD/WAD enkel vanwege het lidmaatschap of dienstverband, systematisch worden blootgesteld aan een praktijk van onmenselijke behandelingen, waartegen zij geen bescherming kunnen krijgen. De voorzieningenrechter heeft niet onderkend dat de vreemdeling derhalve, om een geslaagd beroep op artikel 3 van het EVRM te kunnen doen, verdere hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk dient te maken, waaruit blijkt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op behandeling in strijd met dat artikel. De enkele stelling dat hij als lijfwacht een publieke functie vervulde en geen bescherming zal krijgen van invloedrijke facties of stammen in Afghanistan, is hiertoe onvoldoende. De staatssecretaris heeft zich derhalve terecht op het in 2.2.2 weergegeven standpunt gesteld. Ook deze grief slaagt.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal het besluit van 24 september 2008 worden getoetst in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden in zoverre daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. De vreemdeling heeft in beroep aangevoerd dat de ongewenstverklaring onredelijk laat tot stand is gekomen, aangezien de ongewenstverklaring is gebaseerd op (vermeende) feiten en omstandigheden die reeds vanaf 1999 bij de staatssecretaris bekend zijn. Voorts heeft hij aangevoerd dat de staatssecretaris in het bestreden besluit niet is ingegaan op het genoemde tijdsverloop en dat hij evenmin heeft gemotiveerd waarom na een ongestoord verblijf van zeven en een half jaar het belang van de internationale betrekkingen van Nederland (nog) vordert dat hij ongewenst wordt verklaard.

2.4.1. De Afdeling stelt voorop dat het tijdsverloop sinds het tijdstip waarop het ernstige vermoeden dat de vreemdeling verantwoordelijk is voor gedragingen als bedoeld in artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag is ontstaan, op zichzelf niet met zich kan brengen dat de ongewenstverklaring voor onrechtmatig moet worden gehouden. Anders dan de vreemdeling kennelijk meent, bestaat derhalve geen grond voor het oordeel dat naarmate meer tijd is verstreken sinds het ontstaan van dat vermoeden, hogere eisen

aan de motivering van een ongewenstverklaring moeten worden gesteld. In dit verband is voorts van belang dat de staatssecretaris in het bestreden besluit, anders dan de vreemdeling stelt, wel is ingegaan op het betoog van de vreemdeling dat de ongewenstverklaring onredelijk laat tot stand is gekomen.

De beroepsgrond faalt derhalve.

2.5. De vreemdeling heeft in beroep daarnaast aangevoerd dat het advies van het Bureau Medische Advisering (hierna: het BMA) van 15 juli 2008 onzorgvuldig tot stand is gekomen en innerlijk tegenstrijdig is. Volgens de vreemdeling is de staatssecretaris voorbij gegaan aan hetgeen hij bij brief van 27 augustus 2008 in reactie daarop heeft gesteld.

2.5.1. Uit het advies van het BMA van 15 juli 2008 blijkt dat de vreemdeling psychogene klachten heeft. Voorts blijkt daaruit dat hij verschijnselen van een ernstige depressie heeft en dat hij voor deze klachten behandeld wordt. Volgens de BMA-arts bevindt de vreemdeling zich niet in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium van een ongeneeslijke ziekte. Het uitblijven van de behandeling zal volgens de BMA-arts niet leiden tot een medische noodsituatie op korte termijn. Een ernstige verslechtering van het ziektebeeld is echter wel te verwachten. Uitgaande van de juistheid van de beschikbare informatie met betrekking tot de therapiemogelijkheden in Afghanistan concludeert de BMA-arts dat deze voldoende zijn. Het niveau van de zorg komt echter niet overeen met de westerse standaard, aldus het BMA-advies.

2.5.2. In zijn brief van 27 augustus 2008 heeft de vreemdeling – onder verwijzing naar een brief van de behandelend psychiater van 25 augustus 2008 – in reactie daarop aangevoerd dat uit niets blijkt dat de specifieke, op trauma gerichte psychotherapie, die hij nodig heeft, in voorhanden is. In dat verband heeft hij aangevoerd dat zijn uitzetting in strijd zal zijn met artikel 3 van het EVRM. Uit de brief van de behandelend psychiater blijkt dat hij van mening is dat het uitblijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot verergering van depressie, waarbij suïcide van de vreemdeling niet kan worden uitgesloten. Volgens de psychiater zijn de medicijnen die de vreemdeling gebruikt in Afghanistan nauwelijks voorhanden en, voor zover zij voorhanden zijn, erg duur.

2.5.3. In het bestreden besluit heeft de staatssecretaris zich, voor zover thans van belang, op het standpunt gesteld dat de reacties van de vreemdeling en zijn behandelend arts niet leiden tot de conclusie dat de vreemdeling wegens medische problemen bij terugkeer naar zijn land van herkomst een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Anders dan de vreemdeling stelt, is de staatssecretaris derhalve niet voorbij gegaan aan de in 2.5.2. genoemde brieven. De beroepsgrond faalt in zoverre.

2.5.4. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer bij uitspraak van 25 juli 2006 in zaak nr. 200601304/1; JV 2006/351), is een advies van het BMA een deskundigenadvies aan de staatssecretaris ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op

een onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze te zijn opgesteld. Indien aan deze eisen is voldaan, mag de staatssecretaris bij de beoordeling van een aanvraag van een zodanig advies uitgaan, tenzij er concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.

2.5.5. Blijkens vaste jurisprudentie van het EHRM (laatstelijk het arrest van 27 mei 2008 in zaak nr. 26565/05, N. tegen Verenigd Koninkrijk, JV 2008/266) kan uitzetting in verband met de medische toestand van de uit te zetten persoon, onder uitzonderlijke omstandigheden en wegens dwingende redenen van humanitaire aard, bij gebrek aan medische voorzieningen en sociale opvang in het land waarnaar wordt uitgezet, leiden tot schending van artikel 3 van het EVRM. Van uitzonderlijke omstandigheden kan blijkens die jurisprudentie slechts sprake zijn, indien de desbetreffende vreemdeling lijdt aan een ziekte in een vergevorderd en direct levensbedreigend stadium.

2.5.6. De vreemdeling heeft met de door hem overgelegde brieven van 25 augustus 2008 en 27 augustus 2008 niet aannemelijk gemaakt dat hij lijdt aan een ziekte die zich in een vergevorderd, direct levensbedreigend stadium bevindt. Voormelde brieven kunnen in dat opzicht dan ook niet worden aangemerkt als concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de inhoud van het BMA-advies. Uit de jurisprudentie van het EHRM (voormeld arrest van 27 mei 2008, overwegingen 47 en 50 en het arrest van 6 februari 2001 in zaak nr. 44599/98, Bensaïd tegen het Verenigd Koninkrijk; JV 2001/103, overwegingen 38 en 39) blijkt niet dat speculaties over mogelijk toekomstige ontwikkelingen van de ziekte waaraan de vreemdeling lijdt mede moeten worden betrokken bij de beoordeling van de medische toestand van de vreemdeling. De omstandigheid dat de behandelend psychiater van de vreemdeling bezorgd is over de ontwikkeling van suïcidaal gedrag in geval van uitzetting van de vreemdeling, kan dan ook niet leiden tot het oordeel dat sprake is van uitzonderlijke omstandigheden als bedoeld in voormeld arrest van het EHRM van 27 mei 2008.

Gelet op het voorgaande heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat niet is gebleken dat de vreemdeling wegens medische problemen bij terugkeer naar zijn land van herkomst een risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

De beroepsgrond faalt ook in zoverre.

2.6. De vreemdeling heeft in beroep voorts aangevoerd dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat zijn ongewenstverklaring geen inmenging, als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het EVRM, betekent, omdat zijn echtgenote en kinderen eveneens Nederland moeten verlaten. Volgens de vreemdeling heeft de staatssecretaris vervolgens nagelaten te toetsen aan artikel 8 van het EVRM.

2.6.1. Ingevolge artikel 8, eerste lid, van het EVRM, voor zover thans van belang, heeft een ieder recht op respect voor zijn familie- en gezinsleven.

Ingevolge het tweede lid is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn

van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Volgens paragraaf B2/10.2.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000, zoals die luidde ten tijde van belang en voor zover thans van belang, is sprake van inmenging in het familie- en gezinsleven indien de vreemdeling met toepassing van artikel 67 van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000) ongewenst wordt verklaard, tenzij ook de gezinsleden Nederland moeten - hebben - verlaten. Ook indien geen sprake is van inmenging dient een belangenafweging tussen de belangen van de Staat en die van de vreemdeling plaats te vinden.

2.6.2. Volgens jurisprudentie van het EHRM (onder meer de uitspraak van 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov tegen Nederland; JV 2007/251) dient er, ongeacht of sprake is van een positieve of negatieve verplichting, een "fair balance" te worden gevonden tussen enerzijds de belangen van het betrokken individu en anderzijds het betrokken algemeen belang van de betreffende lidstaat.

2.6.3. Door de vreemdeling is niet gesteld dat zijn echtgenote en kinderen Nederland niet moeten verlaten. Gelet hierop heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat de ongewenstverklaring van de vreemdeling geen inmenging, als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het EVRM, betekent. Anders dan de vreemdeling betoogt, heeft de minister in het besluit van 7 februari 2007, dat bij het bestreden besluit is gehandhaafd, wel getoetst aan artikel 8 van het EVRM door voormelde belangenafweging te maken. Hij heeft zich daarbij op het standpunt gesteld dat geen sprake is van een objectieve belemmering om het familie- of gezinsleven buiten Nederland uit te oefenen, omdat alle gezinsleden de Afghaanse nationaliteit hebben. Daarnaast heeft hij zich op het standpunt gesteld dat niet is gebleken van andere bijzondere omstandigheden op grond waarvan moet worden aangenomen dat sprake is van een positieve verplichting tot verblijfsaanvaarding. Voorts heeft hij bij de belangenafweging mee laten wegen dat de gezinsleden van de vreemdeling ten tijde van het besluit van 24 september 2008 geen rechtmatig verblijf, als bedoeld in artikel 8, onder a, tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000, hadden en Nederland dienden te verlaten. Bij voormelde belangenafweging heeft hij ten slotte zwaar laten wegen dat de vreemdeling, vanwege de toepasselijkheid van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag, een gevaar vormt voor de openbare orde.

2.6.4. Het geheel van de voor de te verrichten belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden, hiervoor vermeld onder 2.6.3., geeft geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris, bij de fair balance die moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling enerzijds en het Nederlands algemeen belang anderzijds, zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat de ongewenstverklaring van de vreemdeling niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM.

De beroepsgrond faalt.

2.7. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 17 april 2009 in zaak nr. 08/34930;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. M.G.J. Parkins-de Vin, leden, in tegenwoordigheid van mr. S. Zwemstra, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

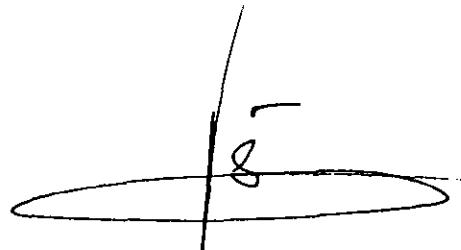
w.g. Zwemstra
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 23 februari 2010

91-594.

Verzonden: 23 februari 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line underneath.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 08 / 34931 (voorlopige voorziening) en AWB 08 / 34930 (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 17 april 2009

in de zaak van:

geboren op _____, van Afghaanse nationaliteit,
verzoeker,
gemachtigde: mr. U. Koopmans, advocaat te Haarlem.

tegen:

de staatssecretaris van Justitie,
verweerder,
gemachtigde: mr. H. van Velzen, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te 's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoeker heeft op 10 augustus 1999 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 22 november 2001 afgewezen. Verzoeker heeft tegen dit besluit op 30 november 2001 beroep ingesteld.
- 1.2 Bij uitspraak van 3 maart 2005 heeft deze rechtbank, nevenzittingsplaats Amsterdam, het beroep gegrond verklaard en het besluit van 22 november 2001 vernietigd (AWB 01/65127 en 02/4291).
- 1.3 Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 7 februari 2007 afgewezen en verzoeker tevens ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vreemdelingenwet 2000 (Vw). Verzoeker heeft tegen dit besluit, voor zover het de intrekking van de verblijfsvergunning asiel betreft, op 9 februari 2007 beroep ingesteld en gevraagd om het treffen van een voorlopige voorziening, te weten verweerder te verbieden hem uit te zetten totdat de rechtbank op het beroep heeft beslist. Tegen het besluit tot ongewenstverklaring heeft verzoeker op 9 februari 2007 bezwaar gemaakt en gevraagd om een voorlopige voorziening, te weten verweerder te verbieden hem uit te zetten totdat op het bezwaar is beslist.
- 1.4 Bij uitspraak van 27 juni 2007 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en nevenzittingsplaats het verzoek om een voorlopige voorziening hangende het beroep afgewezen (AWB 07/31099). Bij uitspraak van 27 juni 2007 heeft de voorzieningenrechter van deze rechtbank en nevenzittingsplaats het verzoek om een

zaaknummer: AWB 08 / 34931 08 / 34930 (voorlopige voorziening) en AWB 08 / 34930 (beroep)

2

voorlopige voorziening hangende het bewaar toegewezen in die zin dat de verweerder wordt verboden verzoeker uit te zetten tot vier weken nadat verweerder op het bezwaar heeft beslist (AWB 07/6208).

- 1.5 Bij uitspraak van 10 oktober 2007 heeft deze rechtbank en nevenzittingsplaats het beroep tegen de afwijzing van de asielaanvraag niet-ontvankelijk verklaard (AWB 07/6392). Bij uitspraak van 29 november 2007 heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) de aangevallen uitspraak bevestigd (200707241/1).
- 1.6 Verweerder heeft het bezwaar tegen de ongewenstverklaring bij besluit van 24 september 2008 ongegrond verklaard. Verzoeker heeft tegen dit besluit op 26 september 2008 beroep ingesteld.
- 1.7 Verzoeker heeft op 26 september 2008 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist, het besluit tot ongewenstverklaring te schorsen en daarbij tevens de strafrechtelijke gevolgen van de ongewenstverklaring te schorsen.
- 1.8 Verweerder heeft op 7 januari 2009 een verweerschrift ingediend.
- 1.9 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 20 maart 2009. Verzoeker is in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep bij de rechtbank is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 Verweerder heeft verzoeker ongewenst verklaard omdat ernstige vermoedens bestaan dat hij verantwoordelijk is voor gedragingen als bedoeld in artikel 1 (F) Vluchtelingenverdrag (Vv). Redengevend hiervoor is dat verzoeker naar eigen zeggen van 1979 tot december 1991 werkzaam is geweest bij de
 Verzoeker heeft van december 1979 tot april 1982 zijn militaire dienstplicht vervuld bij regiment Vanaf 1980 heeft verzoeker werkzaamheden verricht als van het toenmalige van de en latere van Afghanistan In 1982

zaaknummer: AWB 08 / 34931 08 / 34930 (voorlopige voorziening) en AWB 08 / 34930 (beroep)

3

heeft hij deze werkzaamheden voortgezet als beroepsmilitair met de rang van kapitein. Verzoeker heeft uiteindelijk de rang van kolonel bereikt. Vervolgens is verzoeker in 1985 in dienst getreden bij van de Afghaanse veiligheidsdienst (KhAD/WAD), alwaar verzoeker dezelfde werkzaamheden is blijven verrichten. In december 1991 is verzoeker samen met de schoonmoeder en kinderen van naar India gegaan, alwaar hij tot 1996 werkzaamheden heeft verricht als lijfwacht van de familie van. Voorts heeft verzoeker verklaard dat hij vanaf 1979 tot aan 1992 lid is geweest van de Democratische Volkspartij van Afghanistan (DVPA). In de regel wordt aan (onder)officieren van deze diensten, artikel 1F Vv tegengeworpen. Nu verzoeker werkzaam was voor een organisatie of onderdeel daarvan, waarvan het hoofdbestanddeel van de activiteiten bestond uit het begaan van misdrijven in de zin van artikel 1F Vv, is de conclusie gerechtvaardigd dat verzoeker wist of had moeten weten van de misdrijven die door die organisatie zijn gepleegd ten tijde dat verzoeker daar werkzaam was. Uit het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 29 februari 2000 over de veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan (het ambtsbericht) blijkt dat het wrede karakter van de KhAD/WAD binnen Afghanistan algemeen bekend moet zijn geweest. Verzoeker is er niet in geslaagd aan te tonen dat hij niets heeft geweten van het misdadige karakter van de KhAD/WAD. Uit paragraaf 2.7 van het ambtsbericht blijkt dat alle officieren van de KhAD/WAD hebben deelgenomen aan de ondervraging en marteling van al dan niet vermeende tegenstanders van het communistisch bewind. Een promotie tot officier kon niet plaatsvinden indien de betreffende medewerker niet op concrete wijze van zijn onvoorwaardelijke loyaliteit aan het bewind had blijkgegeven. Elke officier die tijdens zijn diensttijd is bevorderd, is derhalve betrokken geweest bij arrestaties, ondervragingen, martelingen en executies. Ten aanzien van verzoeker is derhalve sprake van 'personal and knowing participation'. Verzoeker heeft niet aangetoond dat hij een significante uitzondering is. Er is geen aanleiding om verzoeker niet individueel verantwoordelijk te houden voor de begane misdrijven. Verzoeker heeft geen informatie uit objectieve bron aangevoerd op grond waarvan dient te worden getwijfeld aan de juistheid of volledigheid van het ambtsbericht. Er wordt geen geloof gehecht aan de verklaring dat verzoeker niet zou hebben deelgenomen aan het roulatiesysteem. Verzoekers terugkeer naar Afghanistan is niet in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Het bestreden besluit is niet in strijd met artikel 8 EVRM.

- 2.5 Verzoeker heeft hiertegen, samengevat, het volgende aangevoerd. Verweerder heeft verzoeker ten onrechte ongewenst verklaard nu verzoeker zich, gelet op de aard van zijn werkzaamheden niet schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in artikel 1(F) Vv. Verweerder heeft zich bij zijn beoordeling niet mogen baseren op het ambtsbericht nu concrete aanknopingspunten voor twijfel aan dit ambtsbericht bestaan. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker, vanwege zijn werkzaamheden voor zijn vertrek uit het land van herkomst en vanwege zijn medische situatie, voor een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM. Verweerder heeft nagelaten artikel 8 EVRM te beoordelen. Het bestreden besluit is onzorgvuldig voorbereid en niet draagkrachtig gemotiveerd.

De voorzieningenrechter overweegt als volgt.

- 2.6 De vraag is of verweerder verzoeker in redelijkheid ongewenst heeft kunnen verklaren. In dat kader dient allereerst de vraag beantwoord te worden of verweerder verzoeker op goede gronden het bepaalde in artikel 1F Vv heeft tegengeworpen.

zaaknummer: AWB 08 / 34931 08 / 34930 (voorlopige voorziening) en AWB 08 / 34930
(broeep)

4

-
- 2.7 Verweerder heeft zijn standpunt dat ten aanzien van verzoeker sprake is van "knowing en personal participation" gebaseerd op het ambtsbericht, met name op paragraaf 2.7 in samenhang met paragraaf 2.4, waaruit volgens verweerder blijkt dat alle (onder)officieren van de KhaD/WAD zich schuldig hebben gemaakt aan schending van mensenrechten.
- 2.8 Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling kan een ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken worden aangemerkt als een deskundigenadvies aan verweerder ten behoeve van de uitoefening van diens bevoegdheden. Daartoe dient het op onpartijdige, objectieve en inzichtelijke wijze informatie te verschaffen, onder aanduiding – voor zover mogelijk en verantwoord – van de bronnen, waaraan deze is ontleend. Indien aan deze eisen is voldaan, mag verweerder bij de besluitvorming van de juistheid van die informatie uitgaan, tenzij concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid of volledigheid ervan.
- 2.9 Bij beantwoording van die vraag betreft de voorzieningenrechter, gelet op hetgeen door partijen is aangevoerd en aan stukken is overgelegd, alsmede op hetgeen ter zitting is besproken, de volgende stukken: een rapport van dr. A. Giustozzi (hierna: Giustozzi) van 28 september 2003, een e-mailcorrespondentie van april 2005 tussen Giustozzi en L. Verkooyen, een rapport van Giustozzi van 6 maart 2006 en een schrijven van 14 november 2007 van de UNHCR aan de minister van Justitie, de notitie van mei 2008 van de UNHCR, getiteld 'Note on the structure and operation of the KhaD/WAD in Afghanistan 1978 – 1992' (hierna: de notitie van de UNHCR) en de notitie betreffende de toepassing van artikel 1F Vv van 6 juni 2008, de uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 18 februari 2009 (AWB 07/24799) en de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 25 februari 2009 (AWB 08/11368).
- 2.10 De voorzieningenrechter is van oordeel dat met de notitie van de UNHCR en de rapporten van Giustozzi, alsmede gelet op recente jurisprudentie van het Europese Hof voor de rechten van de Mens (EHRM), voldoende concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid van het ambtsbericht. Voor de motivering van dit oordeel verwijst de voorzieningenrechter naar voornoemde uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 18 februari 2009.
- 2.11 Vorenstaande leidt de voorzieningenrechter tot de conclusie dat verweerder, gelet ook op hetgeen verzoeker heeft verklaard ten aanzien van zijn werkzaamheden, niet zonder nader onderzoek het ambtsbericht aan het bestreden besluit ten grondslag heeft kunnen leggen. Voorts heeft verweerder, door aan de tegenwerping van artikel 1F Vv uitsluitend het ambtsbericht ten grondslag te leggen, het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd. Verweerder heeft aldus artikel 1F Vv niet op goede gronden aan verzoeker tegengeworpen. Verweerder kon verzoeker dan ook in redelijkheid niet ongewenst verklaren.
- 2.12 Met betrekking tot verzoekers standpunt dat hij bij terugkeer vreest voor een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM, vanwege zijn werkzaamheden voor de KhaD/WAD, overweegt de voorzieningenrechter het volgende.
- 2.13 Verweerder heeft met betrekking tot artikel 3 EVRM in dit kader in het bestreden besluit het volgende overwogen.

zaaknummer: AWB 08 / 34931 08 / 34930 (voorlopige voorziening) en AWB 08 / 34930 (beroep)

5

Niet wordt weersproken dat betrokkene op enig moment werkzaam is geweest als lijfwacht van [] en dat de mogelijkheid bestaat dat hij in die functie in het openbaar is verschenen. De vraag of deze omstandigheid van een dusdanig aard is dat deze aangemerkt dient te worden als special distinguishing feature die een verhoogd risico in de zin van artikel 3 EVRM met zich meebrengt dient negatief beantwoord te worden. Niet is uit betrokkenes verklaringen immers gebleken dat hij op enig moment door enig persoon vanwege zijn hierboven geschetste werkzaamheden bedreigd is. Dat door betrokkene genoemde personen als [] en voormalig minister van [] betrokkene ooit in functie hebben gezien leidt, wat hier ook van zij, niet tot de conclusie dat er op dit moment, ruim 17 jaar nadat betrokkene voor het laatst die functie in Afghanistan uitoefende, nog sprake zal zijn van een risico als hier bedoeld.

2.12 In het algemeen ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken over Afghanistan van augustus 2007 (het algemeen ambtsbericht) is het volgende opgenomen inzake een mogelijke schending van artikel 3 EVRM bij de terugkeer van mensen die banden hebben gehad met het communistisch regime.

Alhoewel ex-communisten van de zijde van de regering niets te vrezen hebben, lopen zij mogelijk toch een risico slachtoffer te worden van mensenrechtenschendingen als zij geen bescherming genieten van invloedrijke facties of stammen. De mate waarin zij risico lopen, hangt af van verschillende factoren, waaronder de persoonlijke omstandigheden; de familieachtergrond; de rang of positie die zij ten tijde van het communistische regime hebben bekleed en de mate waarin zij geassocieerd worden met de mensenrechtenschendingen tussen 1978 en 1992. De volgende groepen lopen volgens de UNHCR mogelijk risico, indien zij geen banden onderhouden met de huidige invloedrijke islamitische en politieke partijen of stammen:

- personen die een hoge rang of positie hebben bekleed binnen de Democratische Volkspartij van Afghanistan (DVPA), ongeacht of zij tot de Parcham of Khalq-factie hebben behoord. Zij lopen risico indien zij publieke bekendheid genieten. Tot deze groep behoren ook leden van het Centrale Comité en van de provinciale comités en hun familieleden en leiders en andere hooggeplaatste personen van publieke instanties die aan de DVPA verbonden waren.

- sommige voormalige militaire functionarissen, leden van de politie en de veiligheidsdienst KhAD/WAD lopen een risico van de zijde van de bevolking (familie van slachtoffers) aangezien zij worden geïdentificeerd met de mensenrechtenschendingen gedurende het communistische regime.

2.13 Gelet op de hierboven aangehaalde passage uit het algemeen ambtsbericht is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat verzoeker bij terugkeer geen risico zal lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM. Uit het ambtsbericht volgt immers dat personen die een hoge rang of positie hebben bekleed binnen de DVPA en sommige militaire functionarissen, zoals verzoeker, bij terugkeer mogelijk een risico lopen op schending van artikel 3 EVRM. Gelet op het algemeen ambtsbericht had verweerder derhalve in het bestreden besluit moeten beoordelen of verzoeker bij terugkeer bescherming zal kunnen genieten van invloedrijke facties of stammen. De vraag of verzoeker op enig moment bedreigd is vanwege zijn functie is in dat kader niet relevant nu het risico op schending van artikel 3 EVRM eerst bij terugkeer naar Afghanistan zal kunnen intreden.

zaaknummer: AWB 08 / 34931 08 / 34930 (voorlopige voorziening) en AWB 08 / 34930 (beroep)

6

- 2.14 De voorzieningenrechter zal het beroep gegrond verklaren. Het bestreden besluit is in strijd met de artikelen 3:2 en 7:12 Awb. Hetgeen overigens is aangevoerd behoeft gezien het bovenstaande geen bespreking meer.
- 2.15 De voorzieningenrechter zal het bestreden besluit vernietigen en verweerder opdragen een nieuw besluit te nemen.
- 2.16 Weliswaar wordt in de hoofdzaak beslist, de voorzieningenrechter ziet in dit geval, gelet op het nog door verweerder te beoordelen 3 EVRM-risico, evenwel aanleiding om het verzoek om een voorlopige voorziening toe te wijzen in die zin dat de rechtsgevolgen van de ongewenstverklaring worden geschorst totdat verweerder opnieuw op het bezwaar heeft beslist. Redengevend hiervoor is dat gegrondverklaring van het beroep er niet toe leidt dat de gevolgen van de ongewenstverklaring worden opgeschort totdat opnieuw op het bezwaar is beslist nu het besluit in primo door de gegrondverklaring van het beroep niet wordt aangetast.
- 2.17 De voorzieningenrechter merkt daarbij op dat het aan het Openbaar Ministerie en eventueel de strafrechter is om te bepalen welke strafrechtelijke consequenties aan de bestuursrechtelijke schorsing van de ongewenstverklaring worden verbonden. Uit het systeem van de wet en de Afdelingsjurisprudentie volgt voorts dat een ongewenst verklaarde vreemdeling geen rechtmatig verblijf kan hebben. Ook de onderhavige toewijzing van het verzoek om een voorlopige voorziening levert geen rechtmatig verblijf op.
- 2.18 De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste en derde lid, Awb verweerder veroordelen in de kosten die verzoeker heeft gemaakt en de Staat der Nederlanden als rechtspersoon aanwijzen die de kosten moet vergoeden. De kosten zijn op grond van het Besluit proceskosten bestuursrecht € 644,- in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening (1 punt voor het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1) en € 322,- in verband met het beroep (1 punt voor het beroepschrift, wegingsfactor 1). Omdat aan verzoeker een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, worden deze bedragen ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb betaald aan de griffier.
- 2.19 De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:82, vierde lid, Awb de Staat der Nederlanden aanwijzen als rechtspersoon die het betaalde griffierecht vergoedt.

zaaknummer: AWB 08 / 34931 08 / 34930 (voorlopige voorziening) en AWB 08 / 34930 (beroep)

7

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit van 24 september 2008;
- 3.3 draagt verweerder op binnen zes weken na de datum van verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen op het bezwaarschrift;
- 3.4 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening toe;
- 3.5 schorst de rechtsgevolgen van het besluit van 3 oktober 2008 tot 6 weken nadat verweerder heeft beslist op het bezwaarschrift;
- 3.6 veroordeelt verweerder in de proceskosten en draagt de Staat der Nederlanden op € 644,- te betalen aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening en € 322,- in verband met het beroep.
- 3.7 draagt de Staat der Nederlanden op € 145,- aan verzoeker te betalen als vergoeding voor het betaalde griffierecht voor het verzoek om voorlopige voorziening en € 145,- voor het beroep.

Deze uitspraak is gedaan door mr. G.D. de Jong, voorzieningenrechter, en op 17 april 2009 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van mr. L.L. Siers, griffier.

Afschrift verzonden op: 17 APR. 2009

Coll:

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC, 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet ingesteld worden door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Ind afschrift.

de rechtbank te 's-Gravenhage

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres: Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Telefoon 070 7794901
Fax 070 7795534Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Onderdeel	Proces Procesvertegenwoordiging Vestiging Den Haag
Contactpersoon	Mr. J.P. Lamfers-van den Bos
Doorkiesnummer(s)	070 779 4928
Datum	13 mei 2009
Ons kenmerk	9908.10.8093
Uw kenmerk	-
Bijlage(n)	2
Onderwerp	Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
13 MEI 2009	
ZAAKNR.	200903430/111 2
AAN:	ψ2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem, van 17 april 2009, met kenmerk AWB 08/34930.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Staatssecretaris gehouden binnen zes weken na de datum waarop de uitspraak is verzonden – te weten 17 april 2009 – een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Staatssecretaris zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Staatssecretaris geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

Mr. M.B. Klaus, senior procesvertegenwoordiger

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

13 MEI 2009

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DD: PAR:

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
 de Staatssecretaris van justitie
 te 's-Gravenhage
 appellant
 gemachtigde: mr. W.B. Klaus
 ambtenaar ten departemente

Tegen:
 de uitspraak van de voorzieningenrechter 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem
 van 17 april 2009
 met kenmerk AWB 08/34930

Inzake:
 met IND-kenmerk 9908.10.8093
 aan te duiden als verweerder
 gemachtigde: mr. U. Koopmans
 advocaat te Haarlem

Procesvertegenwoordiging
 Den Haag

Postbus 30120
 2500 GC Den Haag

mr. J.P. Lamfers-van den Bos
 070-779 4928

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zitting houdende te Haarlem, van 17 april 2009, verzonden op dezelfde datum, met kenmerk AWB 08/34930 (*productie 1*), in welke zaak de voorzieningenrechter het beroep tegen het besluit van 24 september 2008 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Staatssecretaris van Justitie (hierna: Staatssecretaris) heeft opgedragen om met inachtneming van deze uitspraak binnen zes weken na verzending van de uitspraak een nieuw besluit te nemen en de Staat der Nederlanden in de proceskosten, ad. € 644,00, heeft veroordeeld alsmede de Staat der Nederlanden heeft opgedragen aan verweerder € 145,00 te betalen als vergoeding voor het betaalde griffierecht.

Waar hierna de Staatssecretaris wordt genoemd, wordt daaronder in voorkomend geval mede begrepen eerdere bewindpersonen voor Vreemdelingenzaken.

2. Achtergronden

- 2.1. verder te noemen: verweerder, is bij besluit van 7 februari 2007 ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, Vw.
- 2.2. Op 9 februari 2007 heeft verweerder bezwaar gemaakt tegen de ongewenstverklaring.
- 2.3. Bij besluit van 24 september 2008 heeft de Staatssecretaris het bezwaarschrift ongegrond verklaard.
- 2.4. Bij de thans bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.
- 2.5. Blijkens de bestreden uitspraak is de Staatssecretaris gehouden binnen zes weken na de datum waarop de uitspraak is verzonden een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Gelet hierop is tevens een verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening ingediend.

3. Standpunt van de Staatssecretaris

- 3.1. De Staatssecretaris heeft drie grieven tegen de bestreden uitspraak.

Grief 1

- 3.2. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.10 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"De voorzieningenrechter is van oordeel dat met de notitie van de UNHCR en de rapporten van Giustozzi, alsmede gelet op recente jurisprudentie van het Europese Hof voor de rechten van de Mens (EHRM), voldoende concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid van het ambtsbericht. Voor de motivering van dit oordeel verwijst de voorzieningenrechter naar voornoemde uitspraak van deze rechtbank en nevenzittingsplaats van 18 februari 2009."

Grief 2

- 3.3. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.11 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Vorenstaande leidt de voorzieningenrechter tot de conclusie dat verweerder, gelet ook op hetgeen verzoeker heeft verklaard ten aanzien van zijn werkzaamheden, niet zonder nader onderzoek het ambtsbericht aan het bestreden besluit ten grondslag heeft kunnen leggen. Voorts heeft verweerder, door aan de tegenwerping van artikel 1F Vv uitsluitend het ambtsbericht ten grondslag te leggen, het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd. Verweerder heeft aldus artikel 1F Vv niet op goede gronden aan verzoeker tegengeworpen. Verweerder kon verzoeker dan ook in redelijkheid niet ongewenst verklaren."

Grief 3

- 3.4. Ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.13 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"Gelet op de hierboven aangehaalde passage uit het algemeen ambtsbericht is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder in het bestreden besluit niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat verzoeker bij terugkeer geen risico zal lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM. Uit het ambtsbericht volgt immers dat personen die een hoge rang of positie hebben bekleed binnen de DVFA en sommige militaire functionarissen, zoals verzoeker, bij terugkeer mogelijk een risico lopen op schending van artikel 3 EVRM. Gelet op het algemeen ambtsbericht had verweerder derhalve in het bestreden besluit moeten beoordelen of verzoeker bij terugkeer bescherming zal kunnen genieten van invloedrijke facties of stammen. De vraag of verzoeker op enig moment bedreigd is vanwege zijn functie is in dat kader niet relevant nu het risico op schending van artikel 3 EVRM eerst bij terugkeer naar Afghanistan zal kunnen intreden."

4. Toelichting op de grieven

Toelichting op grief 1 en 2

- 4.1. Gelet op de onderlinge samenhang worden de grieven 1 en 2 gezamenlijk toegelicht.
- 4.2. Allereerst wordt opgemerkt dat de Staatssecretaris hoger beroep heeft ingesteld tegen de uitspraak van rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 18 februari 2009, AWB 07/24799, LJN: BH3701, waarnaar in de bestreden uitspraak wordt verwezen. Dit hoger beroep is geregistreerd onder nummer 200901921/1. Ook tegen de uitspraak van rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 25 februari 2009, AWB 08/11368, LJN: BH4068, waarnaar in de bestreden uitspraak wordt verwezen, is hoger beroep ingesteld. Dit hoger beroep is geregistreerd onder nummer 200902119/1.

- 4.3. In de bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter ten onrechte overwogen dat er voldoende concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid van het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken (hierna: ambtsbericht) van 29 februari 2000 inzake de Veiligheidsdiensten in communistisch Afghanistan welke ten grondslag is gelegd aan de tegenwerping aan verweerder van artikel 1F van het Vluchtelingenverdrag (hierna: Vv).
- 4.4. In paragraaf C4/3.11.3.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 is – onder meer en in de tekst die gold ten tijde van belang – bepaald dat, als er ernstige redenen zijn om te veronderstellen dat de vreemdeling zich aan een in artikel 1F Vv bedoelde handeling heeft schuldig gemaakt, de betrokkene, wil hij voorkomen dat op hem artikel 1F Vv van toepassing zal worden verklaard, een en ander gemotiveerd dient te weerleggen. Teneinde te kunnen bepalen of de vreemdeling individueel voor artikel 1F Vv-handelen verantwoordelijk dient te worden gehouden, wordt onderzocht of ten aanzien van de vreemdeling kan worden aangenomen dat hij weet heeft gehad of had behoren te hebben van het plegen van het desbetreffende misdrijf dan wel de desbetreffende misdrijven ("knowing participation") én of hij op enige wijze hieraan persoonlijk heeft deelgenomen ("personal participation"). Indien hiervan sprake is, kan aan de vreemdeling artikel 1F Vv worden tegengeworpen.

Bij WBV 2007/41, in werking getreden op 4 januari 2008 (Stcrt. 2 januari 2008, nr. 1, blz. 20), is de tekst op onderdelen verbeterd en verduidelijkt.

- 4.5. Onder het kopje 'Knowing participation' in voornoemd beleid wordt aangegeven wanneer daarvan sprake is. Achter het eerste liggende streepje wordt de situatie genoemd van een overheidsfunctionaris, of een daaraan gelijk te stellen persoon, die werkzaam is geweest voor een orgaan of organisatie, dat volgens gezaghebbende en vrij toegankelijke rapportages op systematische wijze en/of op grote schaal misdrijven als bedoeld in artikel 1F Vv heeft gepleegd in de periode dat hij daar werkzaam was, tenzij de desbetreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering. Achter het tweede liggende streepje is de situatie beschreven dat het moet gaan om een overheidsfunctionaris, of een daaraan gelijk te stellen persoon, die werkzaam is geweest voor een organisatie waarvan de Staatssecretaris heeft geconcludeerd dat aan personen die behoren tot bepaalde categorieën van deze organisatie bij een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning in Nederland in de regel artikel 1F Vv zal worden tegengeworpen, wederom tenzij de desbetreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering. Onder het kopje 'Personal participation' is weergegeven dat daarvan – onder meer – sprake is wanneer een overheidsfunctionaris, of een daaraan gelijk te stellen persoon, heeft behoord tot een categorie van personen binnen een organisatie waarvan de Staatssecretaris heeft geconcludeerd dat aan personen die behoren tot deze categorie bij een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning in Nederland in de regel artikel 1F Vv zal worden tegengeworpen, tenzij de desbetreffende vreemdeling kan aantonen dat er in zijn individuele geval sprake is van een significante uitzondering.

- 4.6. In het voornemen van 12 augustus 2008, welke in de beschikking van 7 februari 2007 is ingelast, is reeds uiteengezet dat de Staatssecretaris bij brief van 3 april 2000 naar aanleiding van het in deze procedure centraal staande ambtsbericht van 29 februari 2000 heeft aangegeven dat aan een officier of een onderofficier van de KhAD/WAD die asiel aanvraagt in Nederland voortaan in de regel art. 1F Vv zal worden tegengeworpen. Aangegeven is dat bij het voeren van een dergelijk beleid het karakter van de organisatie centraal staat. Daarbij valt onderscheid te maken tussen organisaties die van tijd tot tijd misdrijven als bedoeld in art. 1F Vv plegen en organisaties met een zogenaamd beperkt wreed doel. Op grond van hetgeen bekend is over de werkwijze van de KhAD/WAD is zonder meer de conclusie gerechtvaardigd dat het ten tijde van belang ging om een organisatie met een beperkt wreed doel. Dat betekent dat op zichzelf niet kan worden gezegd dat het beleid dat al geruime tijd en ook thans nog wordt gevoerd, niet door de beugel zou kunnen. In dat kader is niet zonder belang dat in het beleid niet tot uitgangspunt is genomen dat iedere vreemdeling die betrokken is geweest bij de KhAD/WAD in de regel art. 1F Vv krijgt tegengeworpen. Er zijn bepaalde categorieën binnen die organisatie aangewezen. Alleen aan een persoon die behoort tot een dergelijke categorie wordt in de regel art. 1F Vv tegengeworpen, tenzij hij aantoonbaar een significante uitzondering te vormen. Dat houdt in dat zelfs als niet enig recht zou kunnen worden gezegd dat bepaalde conclusies in het ambtsbericht mogelijkerwijs in hun absoluutheid te ver zouden gaan – daar gaat de Staatssecretaris overigens niet van uit – dat nog niet betekent dat de inhoud van het ambtsbericht niet ten grondslag zou kunnen of mogen worden gelegd aan het beleid. Ook als niet voor iedere (onder-)officier zou gelden dat hij (of zij) zich schuldig moet hebben gemaakt aan mensenrechtenschendingen betekent dat dus nog niet dat op basis van de beschikbare informatie niet kan worden gesteld dat in de regel art. 1F Vv wordt tegengeworpen. Het beleid biedt met zoveel woorden de mogelijkheid dat zich in voorkomend geval een significante uitzondering voordoet. De Staatssecretaris meent derhalve dat bepaald niet ten onrechte de "presumption of responsibility" wordt gehanteerd.
- 4.7. De eerste jaren na het verschijnen van het ambtsbericht van 29 februari 2000 is eigenlijk geen wezenlijke kritiek op de inhoud van het ambtsbericht uitgeoefend, althans geen kritiek die was terug te voeren op gezaghebbende bronnen die in een andere richting dan het ambtsbericht zouden wijzen. Toch zijn er na enkele jaren jurisprudentiële problemen ontstaan. Opmerkelijk is dat de toenmalige problemen (in feite) niet waren terug te voeren op de opvatting dat er concrete aanknopingspunten waren voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het ambtsbericht. Hoewel ook toen al de opvattingen van dr. A. Giustozzi (hierna: Giustozzi) een rol speelden, werd in die opvattingen geen concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het ambtsbericht gezien. Mutatis mutandis gold hetzelfde voor de toen reeds ingebrachte informatie van Amnesty International, die er op neerkwam dat bepaalde conclusies uit het ambtsbericht niet konden worden bevestigd. De reden om het ambtsbericht in 2004 te "diskwalificeren" was – kort gezegd – de conclusie dat het ambtsbericht onvoldoende grondslag had in de daaraan ten grondslag liggende stukken, waarbij het met name ging om de stelling dat alle (onder-)officieren – samengevat – betrokken zijn geweest bij de schending van mensenrechten. De debatten in 2004 hebben geleid tot de uitspraak van Uw Afdeling van 30 november 2004, nummer 200404008/1, JV 2005/ 49. Na kennisneming van de onderliggende stukken heeft Uw Afdeling – onder meer – geconcludeerd dat daarin de bevindingen worden

bevestigd omtrent het roulatiesysteem, zoals in het ambtsbericht beschreven. Daarbij is in aanmerking genomen dat de informatie in het ambtsbericht is gebaseerd op vele verklaringen van informanten van de ambassade en op andere bronnen. Over de herkomst van de informatie en de inzichten die de informatie verschaft, heeft uitvoerige correspondentie tussen het Ministerie van Buitenlandse Zaken en de ambassade plaatsgevonden. Opgemerkt is dat blijkens de memoranda, opgesteld door de ambassade in antwoord op vragen van de zijde van het Ministerie over concepten van het ambtsbericht, de informanten afkomstig zijn uit een netwerk van deskundigen, waarvan de ambassade gebruik pleegt te maken om inzicht te krijgen in de Afghaanse samenleving en dat van gewezen (onder-)officieren van de KhAD/WAD geen verklaringen zijn afgenomen, omdat ernstig aan de objectiviteit van die verklaringen werd getwijfeld. Van belang is ook nog te vermelden dat is aangegeven dat de informanten onafhankelijk van elkaar zijn geraadpleegd en elk onderwerp dat aan de KhAD/WAD is gerelateerd, afzonderlijk aan hen is voorgelegd. De verklaringen stemden volgens het memorandum volledig met elkaar overeen. Verder is van belang nog op te merken dat Uw Afdeling heeft bevestigd dat de constatering van Amnesty International en van Giustozzi dat de conclusie in het ambtsbericht dat alle (onder-)officieren van de KhAD/WAD zich gedurende hun diensttijd schuldig hebben gemaakt aan schendingen van de mensenrechten niet konden worden bevestigd een constatering is die zowel onvoldoende is om te kunnen doorgaan als concreet aanknopingspunt als hiervoor bedoeld, als gebaseerd is op persoonlijke vermoedens en veronderstellingen.

- 4.8. Uw Afdeling heeft derhalve na grondig onderzoek van de onderliggende stukken bevestigd dat er, mede in het licht van de tegen het ambtsbericht ingebrachte tegenwerpingen, geen reden is te oordelen dat niet van de conclusies, neergelegd in § 2.7 van het ambtsbericht, zou mogen worden uitgegaan. In de in de bestreden uitspraak genoemde uitspraken van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem van 18 februari 2009 (Awb 07/24779) en rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Rotterdam, van 25 februari 2009, AWB 08/11368, daarentegen is door de betreffende rechtbanken geen kennis genomen van de onderliggende stukken van het ambtsbericht, althans dat blijkt niet uit die uitspraken. Desalniettemin komen de betreffende rechtbanken in de uitspraken tot "diskwalificatie" van het ambtsbericht omdat er thans wél concrete aanknopingspunten zouden bestaan voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het ambtsbericht. Die twijfel wordt voor een niet onbelangrijk deel wederom gevoed door de informatie van Giustozzi. De argumenten die destijds bijdroegen aan de conclusie dat in de rapportages van Giustozzi geen aanknopingspunt kon worden gezien voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het ambtsbericht worden nu door de betreffende rechtbanken van tafel geveegd. Nog immer geldt echter dat de rapportages van Giustozzi in ieder geval voor een niet onbelangrijk deel zijn gebaseerd op aannames en veronderstellingen, waarbij Giustozzi met een zekere logica probeert uit beschikbare informatie conclusies te trekken. Hoewel op deze aanpak vanuit wetenschappelijk oogpunt mogelijk weinig is aan te merken, kan op basis van diens veronderstellingen niet worden geconcludeerd dat het destijds zijdens het Ministerie van Buitenlandse Zaken uitgevoerde onderzoek onbetrouwbaar is of tot onjuiste conclusies zou hebben geleid. De betreffende rechtbanken lijken te suggereren dat een wetenschappelijke hoedanigheid met zich brengt dat niet gauw stellige beweringen zullen worden gedaan, reden waarom zij de redenering die destijds ten grondslag lag aan de conclusie dat in de rapportages van

Giustozzi geen aanknopingspunten als eerder bedoeld zijn te vinden, onder tafel veegt. Uit niets is echter gebleken dat sedertdien wezenlijk nieuwe feiten aan het licht zijn gekomen. Eerder aannemelijk lijkt dat het terughoudende taalgebruik van Giustozzi is terug te voeren op het feit dat hij bepaalde aspecten niet concreet heeft kunnen vaststellen en dat hij vervolgens op basis van een door hem logisch geachte redenering beoordeelt of bepaalde aspecten wel of niet in de rede liggen. Er zijn diverse voorbeelden aan te halen die dit vermoeden bevestigen. De Staatssecretaris meent dan ook dat de betreffende rechtbanken ten onrechte in de rapportages van Giustozzi mede grondslag hebben gezien voor de conclusie dat nu, negen jaar na het uitbrengen van het ambtsbericht, wel concrete aanknopingspunten bestaan voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid daarvan.

- 4.9. De notitie van de UNHCR van mei 2008 heeft een niet onbelangrijke rol gespeeld bij de beoordeling door voornoemde rechtbanken alsmede in het oordeel van de voorzieningenrechter in de thans bestreden uitspraak. In antwoord op vragen van kamerlid De Wit van 20 mei 2008 heeft de Minister van Buitenlandse Zaken en de Staatssecretaris in juli 2008 geantwoord dat het rapport van de UNHCR vragen opwerpt over de conclusies van het ambtsbericht van 29 februari 2000, maar dat ambtsbericht niet weerlegt op basis van inzichtelijke en gedocumenteerde informatie. Gesteld is dat het rapport van de UNHCR geen nieuwe, de bewindslieden onbekende informatie bevat. Opgemerkt wordt dat een belangrijke bron van de UNHCR wordt gevormd door een rapport van Giustozzi, welk rapport al eerder bekend was. Ook dat rapport weerlegt de conclusies uit het ambtsbericht - aldus de bewindslieden - niet.

Zie:

- TK 2007-2008, Aangangsel van de Handelingen, nr. 2954.

- 4.10. De Staatssecretaris meent dat dit antwoord voor juist moet worden gehouden. Er worden inderdaad vragen opgeworpen over de in het ambtsbericht getrokken conclusies maar een concrete weerlegging van de informatie uit het ambtsbericht bevat het rapport niet. Dat het rapport andere informatie bevat moge juist zijn, daarmee is nog geen sprake van concrete informatie die aanleiding vormt tot twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het ambtsbericht.
- 4.11. Uit eerder bedoelde antwoorden blijkt dat de Minister van Buitenlandse Zaken zich bereid heeft verklaard met UNHCR en, voorzover mogelijk, met diens bronnen, in overleg te treden. Dat de Minister van Buitenlandse Zaken die bereidheid heeft getoond kan vanzelfsprekend niet worden gezien als erkenning dat sprake is van concrete aanknopingspunten voor twijfel aan de juistheid van het ambtsbericht.

Verwezen zij naar de op de vragen 3 en 4 door de Minister van Buitenlandse Zaken in juli 2008 gegeven antwoorden.

- 4.12. Naar de Staatssecretaris heeft begrepen is zijdens de Minister van Buitenlandse Zaken terzake reeds geruime tijd geleden contact gelegd met de UNHCR. Het overleg tussen de UNHCR en het Ministerie van Buitenlandse Zaken over de totstandkoming van de UNHCR-notitie is nog niet afgerond. Het Ministerie wacht op dit moment op antwoorden van de UNHCR op een aantal aanvullende vragen. Na ontvangst van deze antwoorden hoopt het Ministerie het overleg af te kunnen ronden.

De UNHCR heeft aangegeven niet te kunnen zeggen op welke termijn deze antwoorden tegemoet kunnen worden gezien. Dit is ook in een brief van de landsadvocaat op 18 maart 2009 aan Uw Afdeling bericht. Aan de inhoud van die brief kan evenwel en onder verwijzing naar hetgeen hiervoor onder 4.11. is opgemerkt, niet de conclusie verbonden worden dat hieruit wel een concreet aanknopingspunt zou bestaan twijfel aan de juistheid van het ambtsbericht.

- 4.13. Overigens wordt ten aanzien van de rapportage van de UNHCR nog opgemerkt dat deze voor een deel is gebaseerd op "knowledgeable sources". Wie die "knowledgeable sources" zijn, blijft onduidelijk. Duidelijk is wel dat ook acht is geslagen op informatie van personen die betrokken zijn geweest bij de KhAD/WAD. In welke mate zij betrokken zijn geweest wordt wederom niet duidelijk. Bovendien is de vraag hoeveel van de geraadpleegde "knowledgeable sources" personen zijn die geassocieerd kunnen worden met de KhAD/WAD? En wat was de aard van hun functies aldaar? Ook is niet bekend welk gedeelte van het rapport is terug te voeren op informatie van personen die betrokken waren bij de KhAD/WAD. Bij het onderzoek dat door de Minister van Buitenlandse Zaken destijds is verricht is er juist voor gekozen die informatie ter zijde te laten omdat voor de betrouwbaarheid van die informatie niet kon worden ingestaan. Het is niet onaannemelijk dat personen die destijds betrokken waren bij de KhAD/WAD er belang bij hebben de aard van de organisatie en de gepleegde mensenrechtenschendingen te relativiseren en hun eigen aandeel daarin te reduceren. Een andere, kennelijk niet onbelangrijke bron voor het rapport is juist weer Giustozzi. De vraag rijst of diens gedachten aan kracht winnen doordat zij door de UNHCR mede aan een rapport ten grondslag worden gelegd.
- 4.14. In de bestreden uitspraak verwijst de voorzieningenrechter naar recente jurisprudentie van het Europese Hof van de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). De voorzieningenrechter laat echter na aan te geven op welke uitspraken wordt gedomd en waarom hieruit de conclusie kan worden getrokken dat er concrete aanknopingspunten zijn voor twijfel aan de juistheid van het algemeen ambtsbericht.
- 4.15. In de visie van de Staatssecretaris is er geen enkele reden om op basis van de thans beschikbare gegevens vraagtekens te plaatsen bij de onafhankelijkheid, de betrouwbaarheid en de objectiviteit van het destijds door de Minister van Buitenlandse Zaken uitgebrachte ambtsbericht. In de notitie van de UNHCR en de bevindingen van Giustozzi bestaat geen aanleiding voor de conclusie dat met name de inhoud van de paragrafen 2.4 en 2.7 van het ambtsbericht van 29 februari 2000 aan gerechtvaardigde twijfel onderhevig zijn en aldus daarin concrete aanknopingspunten aanwezig zijn voor twijfel aan de juistheid en/of volledigheid van het ambtsbericht.
- 4.16. Gelet op het vorenstaande is in de bestreden uitspraak dan ook ten onrechte door de voorzieningenrechter overwogen dat het ambtsbericht niet zonder nader onderzoek aan het bestreden besluit ten grondslag gelegd had kunnen worden, artikel 1F Vv niet op goede gronden aan verweerder tegengeworpen is en verweerder dan ook in redelijkheid niet ongewenst verklaard kon worden.

Toelichting op grief 3

- 4.17. In de bestreden uitspraak heeft de voorzieningenrechter ten onrechte overwogen dat de Staatssecretaris in het bestreden besluit niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat verweerder bij terugkeer geen risico zal lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM. Hierbij heeft de voorzieningenrechter ten onrechte opgemerkt dat de Staatssecretaris, onder verwijzing naar het ambtsbericht van augustus 2007, had moeten beoordelen of verweerder bij terugkeer bescherming zal kunnen genieten van invloedrijke facties of stammen.
- 4.18. Ingevolge het arrest van het EHRM van 30 oktober 1991, nummer 13163/87, RV 1991, 19 dient sprake te zijn specifieke individuele kenmerken ("special distinguishing features"), waaruit een verhoogd risico voor een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM valt af te leiden, wil aannemelijk zijn dat een vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling. De enkele mogelijkheid ("mere possibility") van schending is onvoldoende. Uit onder meer het arrest van het EHRM van 6 maart 2001, nummer 45276/99, JV 2001/104, blijkt dat naast het aldus gestelde individualiseringsvereiste betekenis toekomt aan de algemene mensenrechtensituatie in het land van herkomst, waaraan het individuele relaas wordt gerelateerd. Uit de arresten van het EHRM van 11 januari 2007, nummer 1948/04, AB 2007/76 en van 28 februari 2008, nummer 37201/06, JV 2008/131, blijkt dat voormeld individualiseringsvereiste niet is verlaten. Wel valt uit deze uitspraken af te leiden dat, indien een vreemdeling deel uitmaakt van een specifieke groep die doelwit is van ernstige mensenrechtenschendingen, informatie over de situatie van die groep en de mate waarin die groep bescherming kan bieden of vinden tegen zodanige mensenrechtenschendingen, uitdrukkelijk meegewogen moet worden bij de beantwoording van de vraag of een vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op schending van artikel 3 EVRM en die informatie een groter gewicht moet krijgen naarmate bedoelde situatie ernstiger is gebleken, bijvoorbeeld indien hieruit blijkt dat leden van die groep systematisch worden blootgesteld aan een praktijk van mishandeling. Afhankelijk van de feiten en omstandigheden van het geval kan aan het deel uitmaken van de desbetreffende groep doorlaggevende betekenis toekomen.
- 4.19. Uit het door de voorzieningenrechter aangehaald passage uit het ambtsbericht van augustus 2007 blijkt niet dat de voormalige leden onderscheidenlijk voormalige medewerkers van de DVPA en KhAD/WAD als een dermate kwetsbare groep kunnen worden aangemerkt, dat zij vanwege het enkele lidmaatschap of dienstverband, als zodanig doelwit zijn van schendingen van mensenrechten, waartegen zij geen bescherming kunnen krijgen, maar dat individuele voormalige leden of medewerkers onder bepaalde omstandigheden mogelijk risico lopen om daarvan slachtoffer te worden. Uit het ambtsbericht blijkt immers dat de mate waarin zij dat risico lopen afhankelijk is van tal van factoren zoals de persoonlijke omstandigheden, de familieachtergrond, de (hoogte van de) rang of positie die zij ten tijde van het communistische regime hebben bekleed, de mate waarin zij met de mensenrechtenschendingen tussen 1978 en 1992 worden geassocieerd en de banden die zij onderhouden met de huidige invloedrijke islamitische en politieke partijen of stammen. Om een geslaagd beroep op artikel 3 EVRM te kunnen doen moet de

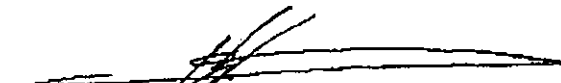
vreemdeling dan ook hem persoonlijk betreffende feiten of omstandigheden aannemelijk maken. Hierbij verwijst de Staatssecretaris naar de uitspraak van uw Afdeling van 3 juli 2008, nummer 200706386/1, JV 2008/313. De voorzieningenrechter is daaraan in de bestreden uitspraak ten onrechte voorbij gegaan door te overwegen dat beoordeeld had moeten worden of verweerder bij terugkeer bescherming zal kunnen genieten van invloedrijke facties of stammen. De vraag of verweerder deze bescherming kan genieten is immers niet relevant als niet aannemelijk is gemaakt dat, gelet op de persoonlijke feiten en omstandigheden, bescherming noodzakelijk is.

- 4.20. Zoals reeds in de beschikking van 7 februari 2007 gemotiveerd is weergegeven, heeft verweerder niet aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM vanwege zijn lidmaatschap van de en zijn vroegere werkzaamheden voor de KhAD/WAD gebaseerd op de in het ambtsbericht van augustus 2007 genoemde factoren.
- 4.21. Geler op hetgeen hiervoor ten aanzien van grief 3 is opgemerkt, heeft de voorzieningenrechter dan ook ten onrechte overwogen dat de Staatssecretaris in het bestreden besluit niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat verweerder bij terugkeer geen risico zal lopen op een behandeling als bedoeld in artikel 3 EVRM.
- 4.22. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de voorzieningenrechter berusten de rechtsoverwegingen 2.14 tot en met 2.15 en 2.18 tot en met 2.19 op pagina 6 van de bestreden uitspraak, voor zover deze zien op het beroep met kenmerk AWB 08/34930. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

5. Conclusie

De Staatssecretaris van Justitie concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 24 september 2008 ingestelde beroep.

Den Haag, 13 mei 2009

Gemachtigde

*Mr. W.B. Klaus, senior procesvertegenwoordiger
Ministerie van Justitie
Immigratie en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag*